

senere at staa paa egne Ben. Jeg skal ikke komme dybt ind paa denne Sag, men vil nævne et enkelt Eksempel paa, hvorledes „Fængselshjælpen“ virker, jeg har adskillige andre Eksempler, som jeg kunde fremdrage, men dem skal jeg lade ligge.

For 1½ Aar siden var der en Landarbejder her paa Sjælland, som bar sig galt ad og kom i Konflikt med Politiet. Han fik en betinget Dom, vistnok fordi Forseelsen i og for sig var ringe, og fordi hans Dommer havde faaet det Indtryk, at han i Grunden var en skikkelig Fyr. Nogle Dage efter, at han var blevet løsladt, fik han en Skrivelse fra „Fængselshjælpen“, som tilbød at skaffe ham en fast Plads. Det var netop det, Manden trængte til, og der blev anvist ham en Plads ovre paa Lolland et Par Mils Vej fra Nakskov hos Godsejer Schultz. Han tiltraadte Pladsen den 1. November, og der blev anvist ham et Hus, som han flyttede ind i med sin Kone og sine to smaa Børn. Han havde ikke meget Indbo, kun et Par Stole og et Bord, men ingen Seng at ligge i. „Fængselshjælpen“ havde ladet ham rejse her fra Sjælland uden andet Bohave og havde kun givet ham 10 Kr. i Rejsepenge. Han stod derfor ganske blank, da han kom i sin Plads, og havde ikke noget at leve af i den første Uge. Han kom straks i Gældsforhold til sin Arbejdsgiver. Hans Dagløn skulde være 1 Kr. 75 Øre, en meget lille Løn paa Landet, i hvert Fald for lille til, at man paa hæderlig Vis kan forsørge en Kone og to Børn, men „Fængselshjælpen“ havde ikke desto mindre afsluttet den Akkord med Arbejdsgiveren, at Lønnen skulde være 1 Kr. 75 Øre om Dagen. Det forekommer mig, at dette er at udsætte en svag Karakter for Fristelse, og det vilde ikke have forekommet mig underligt, om denne Mand var faldet for Fristelsen paa Grund af den ringe Løn. Desuden forekommer det mig ikke rigtigt at sende svage Karakterer ud at arbejde paa Herregaarde. Naar der endelig skal anvises saadanne Folk Arbejde paa Landet, vilde det være rigtigere at sende dem til mindre Gaarde, hvor man vidste, der var humanitænt tænkende Mænd, som kunde tage sig af disse Mennesker. Herregaardene er sikkert ikke det bedste Sted til at anbringe disse Folk.

Hans Husbond viste ham straks en Velgerning, idet han laante ham en Seng, som Børnene kunde ligge i, og det gik godt den første Maaned. Men en af de første Dage i December opstod der en

Uoverensstemmelse mellem Husbonden og Arbejderen. Denne vilde i sin Fritid hente Vand til sin Hustru, der stod og vaskede, medens Husbonden vilde have, at han skulde køre en Trillebør til Smeden. Denne ubetydelige Historie medførte, at Arbejderen blev jaget paa Porten, saa at han stod arbejdsløs i Begyndelsen af December Maaned med Kone og to Børn. Da hans Hustru, der skulde passe Malkningen, lidt efter mødte til Malkning, blev ogsaa hun jaget fra Pladsen, saa at de stod helt uden Fortjeneste. Man vil maa-ske være tilbøjelig til at mene, at det Referat, jeg her giver af denne Begivenhed, er set med de Øjne, hvormed jeg nu en Gang ser paa den, men der er for nogle Dage siden faldet en Dom ved Lollands Nørreherreds Ret, som giver Arbejderen og hans Hustru fuldt Medhold og dømmer Husbonden til at betale Kost og Løn baade til Manden og Konen, fordi han havde jaget dem bort. Naturligvis benægtede Godsejeren, den Gang Sagen blev anlagt, og da Forholdet kom offentlig frem, at han havde jaget disse Folk bort. Brutale Folk plejer ogsaa at være fejge, og denne Mand viste netop saa megen Fejghed, at han benægtede det foreliggende. Men af Dommen fremgaar det, at der er ført tilstrækkeligt Vidnesbyrd for, at Arbejderen og hans Hustru uberettiget var jaget bort af Pladsen. „Fængselshjælpen“ tog sig ikke af denne Sag, den tog ikke denne Mand ved Haanden, da han stod blottet for Midler til at eksistere. En Julehelligdag, altsaa tre Uger efter, at Af-skedigelsen havde fundet Sted, kom Godsejeren personlig ned til sit Hus, og sammen med en af sine Arbejdere tog han Dørene af Huset og tog Sengen, som han havde laant til at lægge Børnene i, med sig. Jeg kom derud Dagen efter. Det var et Stormvejr, som det kan være ved Juletid, og det sneede stærkt. Sneen føg ad den aabne Dør ind i Stuen, hvor der ganske vist var lagt i Kakkelovnen, men der bliver jo ikke megen Varme, naar Dørene er tagne af Huset. Manden var ikke hjemme, Konen gik op og ned ad Gulvet med et ti Maaneders Barn ved Brystet, og en lille Pige paa 3—4 Aar stolprede op og ned ved Siden af hende for at holde Varmen.

Dette er altsaa en af de Arbejdsgivere, som „Fængselshjælpen“ betror de svage Karakterer til. For 10 Dage siden er der afsagt Dom i en Sag, der blev anlagt mod Husbonden, fordi han havde taget Dørene af Huset. Denne Dom lyder paa 20 Kr. i